

opusdei.org

Audiència. En la pregària, obrim la nostra ànima al Senyor

“En un món en què correm el perill de confiar només en l’eficiència i en el poder dels mitjans humans, en aquest món som cridats a redescobrir i a testimoniar el poder de Déu que es comunica en la pregària”

01/08/2012

Benvolguts germans i germanes,

L'encontre diari amb el Senyor i la recepció freqüent dels sagraments permeten obrir la nostra ment i el nostre cor a la seva presència, a les seves paraules, a la seva acció. La pregària no és només la respiració de l'ànima, sinó també, per emprar una imatge, l'oasi de pau on podem trobar l'aigua que nodreix la nostra vida espiritual i transforma la nostra existència. I Déu ens atrau vers ell, ens fa pujar a la muntanya de la santedat, perquè siguem cada cop més a prop seu, oferint-nos al llarg del camí llum i consol. Aquesta és l'experiència personal a què fa referència sant Pau en el capítol 12 de la Segona carta als Corintis, sobre el qual vull reflexionar avui. Davant els qui qüestionaven la legitimitat del seu apostolat, no enumera tant les comunitats que havia fundat, els quilòmetres que havia recorregut; no es limita a recordar les dificultats i les oposicions que havia afrontat per anunciar l'evangeli, sinó que indica

la seva relació amb el Senyor, una relació tan intensa que es caracteritza també per moments d'èxtasi, de contemplació profunda (cf. 2Co 12,1); així doncs, no es vana d'allò que ha fet ell, de la seva força, de la seva activitat i dels seus èxits, sinó que es glorieja de l'acció que Déu ha realitzat en ell i a través d'ell. De fet, amb gran pudor narra el moment en què va viure l'experiència particular de ser endut fins al cel de Déu. Recorda que catorze anys abans de l'enviament de la carta «va ser endut» —així ho diu— «*fins al tercer cel*» (v. 2). Amb el llenguatge i les maneres de qui narra el que no es pot narrar, sant Pau parla d'aquell fet fins i tot en tercera persona; afirma que un home va ser endut al «jardí» de Déu, al paradís. La contemplació és tan profunda i intensa que l'Apòstol no recorda ni tan sols els continguts de la revelació rebuda, però té molt presents la data i les circumstàncies en què el Senyor

el va agafar d'una manera tan total, el va atraure cap a ell, com ho havia fet en el camí de Damasc en el moment de la seva conversió (cf. Fl 3,12).

Sant Pau prossegueix dient que, precisament per a no enorgullir-se per la grandesa de les revelacions rebudes, porta en ell mateix una «*espina*» (2Co 12,7), un patiment, i suplica amb força al Ressuscitat que el lliuri de l'emissari del Maligne, d'aquesta espina dolorosa en la carn. Tres vegades —refereix— ha pregat amb insistència al Senyor perquè allunyi d'ell aquesta prova. I precisament en aquesta situació, en la contemplació profunda de Déu, durant la qual va sentir «*paraules inefables, que als humans no és permès de repetir*» (v. 4), rep la resposta a la seva súplica. El Ressuscitat li adreça unes paraules clares i tranquil·litzadores: «*En tens*

prou amb la meva gràcia. En la teva feblesa actua el meu poder» (v. 9).

El comentari de sant Pau a aquestes paraules ens pot sorprendre, però revela que va comprendre el que significa ser veritablement apòstol de l'evangeli. En efecte, exclama: *«Per això em gloriaré sobretot de les meves febleses, perquè reposi sobre meu el poder del Crist. Per tant, accepto de bon grat les febleses, les injúries, les adversitats, les persecucions i les angoixes per causa de Crist. Perquè quan sóc feble és quan sóc realment fort» (v. 9b-10)*; és a dir, no es vana de les seves accions, sinó de l'acció de Crist que actua precisament en la seva debilitat. Reflexionem un moment sobre aquest fet, que va succeir durant els anys en què sant Pau va viure en silenci i en contemplació, abans de començar a recórrer l'Occident per anunciar Crist, perquè aquesta actitud de humilitat i confiança profundes

davant la manifestació de Déu és fonamental també per a la nostra pregària i per a la nostra vida, per a la nostra relació amb Déu i les nostres debilitats.

En primer lloc, de quines debilitats parla l'Apòstol? Què és aquesta «espina» en la carn? No ho sabem i no ho diu, però la seva actitud dóna a entendre que qualsevol dificultat en el seguiment de Crist i en el testimoniatge del seu evangeli es pot superar obrint-se amb confiança a l'acció del Senyor. Sant Pau és molt conscient que és un «servent sense cap mèrit» (Lc 17,10) —no és ell qui ha fet les meravelles, sinó el Senyor—, unes «gerres de terrissa» (2Co 4,7), on Déu posa la riquesa i el poder de la seva gràcia. En aquest moment d'intensa oració contemplativa, sant Pau comprèn amb claredat com afrontar i viure cada esdeveniment, sobretot el sofriment, la dificultat, la persecució:

en el moment en què s'experimenta la debilitat, es manifesta el poder de Déu, que no ens abandona, no ens deixa sols, sinó que es transforma en suport i força. Certament, sant Pau hauria preferit ser alliberat d'aquesta «espina», d'aquest sofriment; però Déu diu: «No, això et cal. Et bastarà la meva gràcia per resistir i per fer el que has de fer.» Això val també per a nosaltres. El Senyor no ens lliura dels mals, però ens ajuda a madurar en els sofriments, en les dificultats, en les persecucions. Així doncs, la fe ens diu que, si romanem en Déu, «encara que el nostre home exterior es vagi ensorrant, encara que hi hagi moltes dificultats, el nostre home interior es va renovant, madura dia a dia precisament en les proves» (cf. 2CO 4,16). L'Apòstol comunica als cristians de Corint i també a nosaltres que *«els sofriments que ara passem són lleugers i d'un moment, però van acumulant un pes*

incomparablement immens de glòria, que durarà per sempre» (v. 17). En realitat, parlant humanament, no era lleugera la càrrega de les dificultats; era molt pesada; però en comparació amb l'amor de Déu, amb la grandesa de ser estimat per Déu, resulta lleugera, sabent que la glòria serà incommensurable. Per tant, en la mesura que creix la nostra unió amb el Senyor i s'intensifica la nostra pregària, també nosaltres anem a l'essencial i comprenem que no és el poder dels nostres mitjans, de les nostres virtuts, de les nostres capacitats, el que realitza el regne de Déu, sinó que és Déu qui obra meravelles precisament a través de la nostra debilitat, de la nostra inadequació a l'encàrrec. Per això, hem de tenir la humilitat de no confiar simplement en nosaltres mateixos, sinó de treballar a la vinya del Senyor, amb la seva ajuda, abandonant-nos a ell com fràgils «gerres de terrissa».

Sant Pau refereix dues revelacions particulars que van canviar radicalment la seva vida. La primera —com sabem— és la desconcertant pregunta al camí de Damasc: «*Saule, Saule, per què em persegueixes?*» (Ac 9,4), pregunta que el va duu a descobrir i trobar-se amb Crist viu i present, i a sentir la seva crida a ser apòstol de l'evangeli. La segona són les paraules que el Senyor li va dirigir en l'experiència de pregària contemplativa, sobre les quals estem reflexionant: «*En tens prou amb la meva gràcia. En la teva feblesa actua el meu poder.*»

Només la fe, confiar en l'acció de Déu, en la bondat de Déu que no ens abandona, és la garantia de no treballar en va. Així la gràcia del Senyor va ser la força que va acompanyar sant Pau en els enormes treballs per difondre l'Evangelí, i el seu cor va entrar en el cor de Crist, fent-se capaç de portar els altres cap

a aquell que va morir i va ressuscitar per nosaltres.

En la pregària, per tant, obrim la nostra ànima al Senyor perquè ell vingui a habitar la nostra feblesa, transformant-la en força per a l'evangeli. I també és ric en significat el verb grec amb què sant Pau descriu aquest habitar del Senyor en la seva fràgil humanitat; usa *episkenoō*, que podríem traduir amb 'plantar la seva tenda'. El Senyor continua plantant la seva tenda entre nosaltres, enmig nostre: és el misteri de l'Encarnació. El Verb diví mateix, que va venir a habitar en la nostra humanitat, vol habitar en nosaltres, plantar en nosaltres la seva tenda, per il·luminar i transformar la nostra vida i el món.

La intensa contemplació de Déu que va experimentar sant Pau recorda la dels deixebles a la muntanya del Tabor, quan, en veure Jesús

transfigurar-se i resplendir de llum, Pere li va dir: «*Rabí, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies*» (Mc 9,5). «*No sabia pas què deia, d'esglaiats que estaven*», afegeix sant Marc (v. 6). Contemplar el Senyor és, al mateix temps, fascinant i tremend: *fascinant*, perquè ens atrau vers ell i s'endú el nostre cor cap a dalt, portant-lo a la seva altura, on experimentem la pau, la bellesa del seu amor; i *tremend*, perquè posa de manifest la nostra debilitat, la nostra inadequació, la dificultat de vèncer el Maligne, que insidia la nostra vida, l'espina clavada també en la nostra carn. En la pregària, en la contemplació diària del Senyor rebem la força de l'amor de Déu i sentim que són vertaderes les paraules de sant Pau als cristians de Roma, als quals va escriure: «*N'estic cert: ni la mort ni la vida, ni els àngels ni les potències, ni el present ni el*

futur, ni els poders, ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre.» (Rm 8,38-39).

En un món en què correm el perill de confiar només en l'eficiència i en el poder dels mitjans humans, en aquest món estem cridats a redescobrir i a testimoniar el poder de Déu que es comunica en la pregària, amb la qual creixem cada dia conformant la nostra vida a la de Crist, que —com afirma sant Pau— *«quan va ser crucificat estava voltat de feblesa, però ara viu pel poder de Déu. Així també nosaltres som febles en ell; però, pel poder de Déu, viurem juntament amb ell, en bé vostre.» (2Co 13,4).*

Benvolguts amics, en el segle passat Albert Schweitzer, teòleg protestant i premi Nobel de la pau, afirmava que «Pau és un místic i res més que un

místic», és a dir, un home veritablement enamorat de Crist i tan unit a ell que podia dir: Crist viu en mi. La mística de sant Pau no es fonamenta només en els esdeveniments excepcionals que va viure, sinó també en la relació diària i intensa amb el Senyor, que sempre el va sostenir amb la seva gràcia. La mística no el va allunyar de la realitat; al contrari, li va donar la força per a viure cada dia per Crist i per construir l'Església fins als confins del món d'aquell temps. La unió amb Déu no allunya del món, però ens dóna la força per a romandre realment en el món, per a fer el que s'ha de fer en el món. Així doncs, també en la nostra vida de pregària potser podem tenir moments de particular intensitat, en què sentim més viva la presència del Senyor, però és important la constància, la fidelitat de la relació amb Déu, sobretot en les situacions d'aridesa, de dificultat, de sofriment,

d'aparent absència de Déu. Només si estem agafats per l'amor de Crist, serem capaços d'afrontar qualsevol adversitat, com sant Pau, convençuts que tot ho podem en aquell que ens dóna la força (cf. Fl 4,13). Per consegüent, com més espai donem a la pregària, més veurem que la nostra vida es transformarà i serà animada per la força concreta de l'amor de Déu. Així va succeir, per exemple, a la beata mare Teresa de Calcuta, que en la contemplació de Jesús, i precisament també en els moments de llarga aridesa, trobava la raó última i la força increïble per a reconèixer-lo en els pobres i en els abandonats, malgrat la seva fràgil figura. La contemplació de Crist en la nostra vida —com ja he dit— no ens allunya de la realitat, sinó que ens fa encara més partícips de les vicissituds humanes, perquè el Senyor, atraient-nos cap a ell en la pregària, ens permet fer-nos presents

i propers a tots els germans en el seu amor. Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/audiencia-en-la-pregaria-obrim-la-nostra-anima-al-senyor/> (03/04/2026)